Zlato v ohni.

Obrazy ze života sl. Vlasty Tyrše.

(Pokračování.)

KAPITOLA XVIII.

Nebože uvítali jej kontrolor Beránek i jeho nejmladší [illegible] přeci dvěma. V pokojích byl všechen nábol nepořádek [illegible] pečlivě odstraněn. Ženštiny [illegible] přinášely spousty ve svém setrvání, [illegible] byly [illegible] rozsvětlalo jitro jako nádherná poupě, vše, co viděly, bylo pěkné a jim nové, a konečně byly u hostitele, od něhož [illegible] přátel hostinského a přívětivého.

Paní Beránková starší a její Beránkové mladší obsypali [illegible] dětmi, [illegible] kontrolorových nejstarší Julie, [illegible] asi tříletá, držela nějakou knihu, prostřední Heidi na prohlížela obrazy, nejmladší Gabriela se s Rozárkou [illegible] otáčela mezi květinami. Čacký by bylo všech těchto sledách [illegible], že jsou [illegible] a příjemné; ale Rozárka, dcerka svatera jeho z prvního manželství, [illegible] sedmnáctiletý výrostek, svítila mu podle do oka: bylo to děvčátko jako květ, čistý, svěží, něžný a vonný květ, a při tom měla babičku tak hamivavou a oči tak bezstarostné, tak živé a tak čtverácké. Slečna jí právem jmenovala Růženka.

U piana nesedět Veleslav, jak se byl farář domýšlel, nýbrž slečna Johana, ovšem více než padesátiletá slečna, mladší sestra kontrolorova. Hádejte, kdo to asi nahoře hraje, byl by Čacký na starou slečnu nejpozději při padnul, a přece — divná věc — se nyní náhle rozpomenul, že ji už dříve byl [illegible] výborno pianistku chválit slyšel, ano že mu příběhy její, dosti romantické, sestra Beránkova jednou již podrobněji vypravovala.

Slečna Johana v mladosti své platila za krásku. Ještě jí nebylo dvacet roků, když ji obstáral bohář [illegible] svou [illegible] ruku, své jmeno i jmění svůj; ji však se nelíbil, [illegible] světáka i prostopášníka, odmítla námluvy jeho, a všecky prostředky, kterými ji rodiče a příbuzní k němu donutiti hleděli, byly nadarmo. Bůh milý ví, čím se potom stalo, že se o Johanu nehlásil už do pravdy žádný [illegible] ženich; [illegible] To v pozdějším živobytí jejím znamenalo netoliko, že neměla muže, nýbrž i že se musila sama starati o svůj vezdejší chléb. Činila to beze všeho reptání, beze vší mělomyslnosti. Po dlouhá léta vyučovala hře na piano, pak byla vychovatelkou a konečně společnicí a hospodyní za zvláštních okolností. Boháče, jehož ona byla od mítla, sobě za manžela vzala dobrá [illegible] přítelkyně, žila s ním mnoho zlých a málo utěšených dnů, zůstala pak po něm vdovou s četnými dětmi, které po mnohých trampotách, starostech, nemocích a jiných ranách jedno po druhém ztratila. Sama se na starší věk stala polovičním [illegible]. A tu se s ní Johana po dlouhých a dlouhých letech náhodou opět sblížila, jí [illegible] ochránkyní, pomocnicí, ošetřovatelkou a hospodyní [illegible]. Ona sice nedbala mnohou hlopotnou prací, ale [illegible] zkouškami; zůstala sice starou pannou, ale zůstala při tom zdravou a svěží na těle i na duchu. Byla vzdělaná, však nehloubala; byla citlivá, však prosta neduživého citlivůstkářství; milovala umění, jmenovitě hudbu, a milovala společnost, avšak nepožadovala od světa nic více, než co si vlastní snahou a silou v něm mohla získati a dobyti. Lidé ji všude měli rádi. Přítelkyně ona, které v posledních letech života jejího byla největší podporou a nejlepší těšitelkou, jmenovala jí svým andělem; v závěti své zavděčila se jí tím, že jí ze svého jmění pěkný odkaz [illegible]. A tak slečna Johana — [illegible] byla jedním rámem [illegible] svému dalšímu životu [illegible] věnovat, jak potřebovala. Mohla odejíti na odpočinek, [illegible] se pohodlí a pohlídku; avšak to ji nevábilo: bez pilné práce ne-

[illegible] Žila nyní [illegible] obstávala vždy hospodyni a vychovatelkou [illegible] Rozumí se, že si ji teď přibližní vetci vážili, nejen pro její prospěšné vlastnosti a [illegible] jejímž [illegible] jedna [illegible] [illegible] Beránek [illegible] v Jeřické [illegible] stará panna. Jak ji tak hledí do tváře, připomíná mu živě paní Míno. Napadá ani potomky, proč se to děje: nebyla jí podobna, nosila se jinak, měla jiný hlas, jiné způsoby — a přec mu ji připomíná, pětatřicetiletá panna osmnáctiletou vdovičku! ...

KAPITOLA XIX.

Farář prosil hosti své, aby vešli do jídelny. Stavitel fary snad nebyl zvláštně uvažoval velikost farářových příjmů, ale na každý způsob pamatoval byl toho, aby měl farář dostatečnou místnost pro velké hostiny. V jídelně stůdečku Beránkův nebylo ale [illegible]

"Zdaly že to [illegible]!" řekl Veleslav potom šeptem polo nahlas Růžence.

Čacké to zaslechl.

"Na lačný žaludek?" pravil se smíchem.

"Proč pak ne! Viď, Růženko?"

Růženka mu jen očima posvědčila, však její ochota byla nade všecku pochybu zřejmá.

Farář to zpozoroval, a bezděky se mu srdce v těle nad tou mládeží zasmálo. Za to kontrolor Beránek na svého nejmladšího zase s otcovskou přísností pohlížel.

"Zapomínáš, kde jsi!" káral jej.

Veleslav vlastně nezapomínal, spíše posud nenabyl toho vědomí, že hra i tanec jsou pojmy, které nesnadno sloučiti se dají.

Čacký jal se prostředkovati právě k mladíkovi: "Jen se bez starosti nesnídejte. Příležitost k tanci je u nás dost a dost. Máme tu znamenitou taneční síň, padesát párů se tam točit může; máme také dobrý hudební sbor. Boží neděle neb jiný svátek u nás ben tance nemine."

"To my tam nebudeme scházet!" přitil mladík polo faráři, polo Růžence.

"Pane bratr, pane bratr," ozvala se slečna Johana — "[illegible] všeho jste nás jebce dostali sem, ale dostati nás odsud budete [illegible] mnoz. Věc tu máte tak rozmanitá, že se nám odtud chtíti nebude."

"A [illegible] jen hodně zajímá," odpověděl Čacký upřímně, "abyste se tu cítili zrovna jako doma."

Všichni se slovem neb úklonou děkovali za takovou laskavost.

"Pak nám ale račte dovoliti," řekla slečna Johana, "abychom tu jako doma o sebe se starali, zejména abychom se zmocnili farské kuchyně."

Kněz byl tím nabídnutím mile překvapen a s radostí přisvědčil. Na to slečna Johana bez okolků ujala se hospodářství, rozdávala snídani.

"Ach," vzdychla sobě paní kontrolorová, "kdy jsme už tak pokojně ráno ke stolu nezasedli, jako dnes!"

"Kdy?" mírnil její povzdech pan manžel. "Před týdnem, snad za dále."

"Ba před týdnem!" divil se Čacký.

"Spíše přede dvěma," prohodil Veleslav.

"Mně se to zdá už celý věk," [illegible] kontrolorová. "Ach drahý pane faráři, co jsme za ten [illegible] zakusili! Pořád jsme ještě [illegible] dovolali, že hře ta bude stát jen s daleka i nezastihne nás. Nejednou jako by se hrůza probudily Šlihov II do Čech poslaty [illegible] ho krále. Hned potom [illegible] tam přišli [illegible] [illegible] pacovnický rod a jak spousty [illegible] vojska."

"Přikládá nás nakonec," podotkl s úsměvem Veleslav, "[illegible] [illegible] [illegible] [